

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 938/2020
14.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Бранке Дражић, Данијеле Николић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Тамара Ђелић адвокат из ..., против тужене Националне службе за запошљавање Београд-Филијала Прокупље, ради уплате доприноса, одлучујући о ревизији тужиле која је изјављена против решења о трошковима парничног поступка садржано у пресуди Вишег суда у Прокупљу Гж 225/19 од 15.08.2019. године, у седници већа која је одржана дана 14.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против решења о трошковима парничног поступка садржано у пресуди Вишег суда у Прокупљу Гж 225/19 од 15.08.2019. године, као изузетно дозвољеној.

УКИДАЈУ СЕ пресуда Вишег суда у Прокупљу Гж 225/19 од 15.08.2019. године и пресуда Основног суда у Прокупљу П 811/18 од 03.12.2018. године у делу одлуке о трошковима парничног поступка и предмет враћа првостепеном суду на поновни поступак у укинutom делу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Прокупљу П бр 811/18 од 03.12.2018. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев, па је обавезана тужена да тужили уплати на име мање уплаћених доприноса за пензијско и инвалидско осигурање надлежном Фонду ПИО месечне износе за периоде од новембра 2013. године закључно са фебруаром 2014. године на основице ближе описане у изреци пресуде, по стопи која буде важила на дан уплате. Ставом другим изреке одлучено је да поводом овог спора свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Вишег суда у Прокупљу Гж 225/19 од 15.08.2019. године одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Прокупљу П 811/18 од 03.12.2018. године у ставу првом, а ставом другим изреке одбијена је жалба тужиле као неоснована и потврђено решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке првостепене.

Против другостепене пресуде у делу којим је одлучено о трошковима парничног поступка тужила је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној у смислу одредбе члана 404. ЗПП.

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП због потребе разматрања правних питања взаних за трошкове поступка, с обзиром да постоји неуједначена судска пракса по овом питању.

Из наведених разлога одлучено је као у ставу првом изреке решења.

Испитујући побијану одлуку у делу којим је одлучено о трошковима парничног поступка у смислу одредбе члана 408. и 420. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр 72/11...87/18), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија тужиле основана.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев и обавезао тужену да у корист тужиле изврши уплату припадајућих доприноса. Међутим и поред тога првостепени суд је одлучио да свака странка сноси своје трошкове поступка са образложењем да није било неопходно да тужила поводом уплате припадајућих доприноса води посебну парницу, већ је исте могла да потражује и у поступку за исплату новчане накнаде због незапослености.

Другостепени суд је одбио жалбу тужиле и потврдио одлуку о трошковима парничног поступка прихватајући разлоге првостепеног суда у целини.

Врховни касациони суд сматра да се основано ревизијом указује на погрешан став нижестепених судова у погледу права тужиле на накнаду трошкова поступка.

Одредбом члана 153. став 1. ЗПП прописано је да је странка која у целини изгуби парницу дужна да противној странци накнади трошкове, а одредбом члана 154. став 1. истог закона да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови надокнатити странци узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице.

Према члану 156. ЗПП тужилац ће надокнадити туженом парничне трошкове ако тужени није дао повод на тужбу и ако је признао тужбени захтев у одговору на тужбу, односно на припремном рочишту, а ако се оно не одржава, онда на главној расправи пре него што се упусти у расправљање о главној ствари.

Имајући у виду садржину цитираних законских одредби, као исход ове парнице, нижестепени судови су погрешно поступили када су одлучили да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка. Приликом одлучивања о трошковима поступка, основни критеријум којим се судови морају руководити јесте успех парничних странака у спору. Изузетак су породични спорови код којих се суд води и критеријумом правичности. У овом конкретном случају тужена приликом исплате новчане накнаде није извршила исплату припадајућих доприноса, због чега тужила има право да тужбом потражује њихову исплату. Осим тога тужена је оспорила тужбени захтев тужиле током поступка, у ком смислу тужиле, која је успела у спору, припада право на накнаду свих трошкова који су били потребни за вођење парнице.

Са изнетих разлога Врховни касациони суд је применом одредбе члана 416. став 2. у вези одредбе члана 420. ЗПП укинуо одлуку о трошковима парничног поступка и предмет, у укинутом делу, вратио првостепеном суду на поновно одлучивање.

**Председник већа-судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић